

3 Οκτωβρίου 2017

Μια διεθνική επέτειος επί Ελληνικού εδάφους

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

«24.000 Έλληνες αξιωματικοί και στρατιώτες... Απόντες... Έπεσαν υπέρ της ελευθερίας και της ειρήνης...»!

Αναφορά στη διάσπαση του Μακεδονικού Μετώπου τό Σεπτέμβριο του 1918, πού όριζε και προκαθόριζε τό τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου μέ τούς πολλαπλάσιους νεκρούς και τήν ήττα της Βουλγαρίας, τή συνθηκολόγηση της Αύστρουγγαρίας, τήν απόσυρση (παραδοχή ειρήνης) της Γερμανίας.

Δέν ήταν ό μόνος τιμητικός απολογισμός συμμετοχής μέ νεκρούς και άναρίθμητους τραυματίες και πολεμιστές. Τόσες καρδιές, τόσες συνειδήσεις, ώρίμων και παιδιών, ένστολων και μή, άκουσαν έναριθμες τιμητικές αναφορές μνημοσύνης πεσόντων στό Διασυμμαχικό Μνημείο Πολυκάστρου σήμερα, Κυριακή 1η Όκτωβρίου 2017.

Στό ύψωμα μέ τό Ναό της Αναλήψεως και τό Πολυ-ηρώο, άριστερά της νέας Έθνικής όδοϋ, 63 χλμ από τή Θεσσαλονίκη προς τούς Εύζώνους. Συγκεντρωμένοι πολιτικοί, διπλωματικοί και στρατιωτικοί άνώτεροι και άνώτατοι έκπρόσωποι από τήν Ελλάδα, από τή Γαλλία, τή Σερβία, τό Ένωμένο Βασίλειο (Άγγλία), τήν Ιταλία, τήν Ρωσία, έκπρόσωποι αποστράτων τών τότε συμμάχων χωρών, σημαιοφόροι,

τιμητικά ἀγήματα ἀπὸ Ἑλλάδα καὶ Σερβία, ἐκπρόσωποι τῶν μαθητῶν τοῦ Δήμου Παιονίας. Μὲ σημεῖο ἀναφορᾶς τὸ συμβολικὸ Πολυ-ηρῶο καὶ τίς προτομές τῶν πρωθυπουργῶν τῶν συμμάχων χωρῶν.

Ἡ ὅλη τελετὴ ξεκίνησε μὲ τὴν ἐπιμνημόσυνη Δέηση πού ἀνέπεμψε ὁ Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου κ. Δημήτριος, ἐν μέσῳ τῶν Ἱερέων καὶ Διακόνων: «...ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ κατάταξον ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐκλεκτῶν σου τάς ψυχὰς τῶν προασπιστῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος ἡμῶν, πάντων τῶν προσαναλωθέντων καὶ τῶν ἐθελοντῶν στρατευσαμένων, ἐξαιρέτως δὲ τῶν ἀγωνισαμένων καὶ θυσιασθέντων ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως τῶνδε τῶν ὀρίων τῆς πατρίδος ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἐπιβούλων• καὶ τῶν συναγωνισαμένων, τῶν καὶ ἁρωγῶν θυσίας ὑπὲρ προασπίσεως τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἀπὸ τῶν ἐπιβούλων• καὶ ὅσων συμμάχων τῆς ἡμετέρας ἐλευθερίας, ὑπὲρ καὶ τῆς δικαίας εἰρηνεύσεως τοῦ κόσμου. Τούτων γὰρ τὰ πνεύματα ὡς νέφος ἡμῖν ὧδε περικεῖνται, καὶ ἀπὸ τῶν μὲν οἱ ἀφανεῖς τύμβοι τῶν τιμίων αὐτῶν ὁστέων τὰ ὅρια τῆς πατρίδος ἡμῶν ὀροθετοῦσιν, ἀπὸ τῶν δὲ τὰ ἀπολειφθέντα τῶν σωμάτων τὴν κοινὴν ἐξανάστασιν προσμένουσιν... Ἐπίβλεψον, Κύριε, ἰλέω ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὸν κόσμον σου ἅπαντα. Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν θηρευόντων τὴν εἰρήνην ἀοράτων καὶ ὁρατῶν πολεμίων. Πρόστηθι τοῦ λαοῦ σου καὶ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν καὶ τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ, ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς, τὴν σὴν εἰρήνην παρεχόμενος ἡμῖν καὶ τοῖς ὁμοδόξοις ἀδελφοῖς ἡμῶν καὶ πᾶσι τοῖς ἐνταῦθα συνηγωνισμένοις ἡμῖν...». Ἐψάλη τὸ “αἰωνία ἡ μνήμη”, τὸ ὁποῖο καὶ παιανίσθηκε ἀπὸ τῆ στρατιωτικῆς μπάντα τοῦ Γ΄ Σ.Σ.

Ἡ τελετὴ συνεχίστηκε μὲ ὁμιλίες τοῦ ἐκπροσώπου τῆς ὑπουργοῦ Μακεδονίας-Θράκης, τοῦ δημάρχου Παιονίας, τῶν ἐκπροσωπούμενων τότε συμμάχων χωρῶν στὴν οἰκεία γλῶσσα (ἡ Γαλλικὴ μὲ παράλληλη ἑλληνικὴ μετάφραση), κατάθεση στεφάνων, ἀπολογισμό τῆς θυσίας στρατευμένων. Στὸ τέλος παιανίστηκαν οἱ Ἑθνικοὶ Ὕμνοι τῶν συμμάχων χωρῶν.

Γιὰ τὸν Ἑλληνισμό ὁ πανηγυρικός ἀπολογισμὸς ἐκείνης τῆς εἰρηναίας νίκης σήμαινε πολλαπλάσιες βέβαια θυσίες, τίς ὁποῖες συμβόλιζε ἡ παρουσία ἐκπροσωπούμενου τοῦ Συλλόγου Μικρασιατικῶν Σωματείων, πού κατέθεσαν στεφάνι στὸ Πολυ-ηρῶο.

Καθὼς τὸ 1918 δὲν ἦταν μόνο ἓνα τέλος ἐχθροπραξιῶν πού διέσωσε τὰ βόρεια σύνορα τῆς πατρίδας μας, ἀλλὰ σηματοδότησε στὴ συνέχεια τὴ Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία καὶ τίς ἐπακόλουθες δεινότατες θυσίες.

Καί ἐδῶ ἀνοίγει ἕνα τεράστιο κεφάλαιο Ἀπολογισμοῦ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, πού διαρκῶς πορεύεται διὰ πολέμων καί εἰρήνης.

Διάλειμμα πνευματικῆς ἀνάνηψης καί ἀναψυχῆς

Τί εἶναι ἡ εἰρήνη; Ὡς ὅρος τοῦ αὐτόνομου ἀνθρώπινου λεξιλογίου, δέν εἶναι τίποτε παραπάνω ἀπό τό μεσοδιάστημα πολέμων.

Μᾶς τό δείχνει ἡ πανανθρώπινη ἱστορία, παρ' ὅλη τήν ἐπίφαση τῶν “ἐνοποιῶν” διεθνῶν σχηματισμῶν καί συσχετισμῶν, πού εὐτυχῶς καί ὑπάρχουν γιά νά τρέφουν κάπως τίς ἐλπίδες μας.

Οἱ διεθνεῖς πολιτικές διακηρύξεις εὐτυχῶς πού ἐπινοοῦνται καί ἐφαρμόζονται κατ' ἐπίφασιν στήν ἐπιφάνεια τοῦ πανανθρώπινου “εἶναι”, γιά νά μήν ἀποθαρρυνόμεθα καί παραιτούμεθα ἀπό τό δικό μας καί τό συλλογικότερο ἱστορικό χρέος τῆς διαδοχῆς κάθε νεότερης γενιᾶς στό πηδάλιο τῆς δημιουργικότητος, τῆς ζωντάνιας, τῆς ἀλληλοπροσφορᾶς, τῆς διαχείρισης τῶν εὐκαιριῶν.

Ὅμως, οἱ ἐλπίδες εἶναι φρουδες. Ἀπό δεκαετιῶν βρισκόμαστε στή δίνη τραγικῶν ἐξελίξεων, περιφερειακῶν ἀνά τόν κόσμον, πού ὁλοέν καί κατατρύχουν τήν ἐπιβιωματοκτικότητα ἐθνῶν, κρατῶν, μεγάλων ὁμάδων ἀνθρώπων.

Καί τοῦτο, καθῶς ὄχι ἀπλά ὁ ἄνθρωπος-ἄτομον, ἀλλά ὁ ὅλος ἄνθρωπος «μετά τήν πτώση... ἔγινε πεδίο μεταξύ τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἐχθροῦ. Τό σπέρμα πού ἔρριξε ὁ Σατανᾶς στήν καρδιά καί τό νοῦ τοῦ Ἀδάμ —τό λογισμό νά γίνει θεός χωρίς τόν Θεό— σφηνώθηκε τόσο βαθιά στό εἶναι μας, ὥστε νά βρισκόμαστε ἀδιάκοπα ὑπό τό κράτος τῆς ἁμαρτίας. Ἦδη ἀπό τή γέννησή μας γινόμαστε κληρονόμοι τοῦ Ἀδάμ.

Μποροῦμε νά ζήσουμε τήν κατάσταση τῆς πτώσεως, πού εἶναι μιά φοβερή ἀπόκλιση ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Πατρός, ὡς τή μόνη πραγματικότητα τοῦ ἀνθρώπινου εἶναι... Μετά ἀπό δύο παγκοσμίους πολέμους —οἱ πόλεμοι εἶναι ἡ κατεξοχήν ἁμαρτία—, ὁ σύγχρονος κόσμος ἔχασε τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...» (Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου, Περὶ Πνεύματος καί ζωῆς (Πνευματικά κεφάλαια), ἐκδ. Ἱ. Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, Ἑσσεξ Ἀγγλίας 1995, σσ. 19-20, κεφάλαια 10, 11, 12, 14).

Συνεχίζουμε νά υπάρχουμε, έπειδή εύδοκεῖ προαιωνίως καί προνοεῖ ὁ Κύριος. Ὑφιστάμεθα ὡς ἄνθρωποι καί καλούμεθα νά “ταυτοποιηθοῦμε” ὡς πρός αὐτό γιά τό ὁποῖο Ἐκεῖνος θέλησε: μέ τήν έθελούσια διαδρομή μας ἀπό τό κατ’ εἰκόνα στό καθ’ ὁμοίωσιν.

Ἐστω κι ἂν ἐμεῖς ἀγωνιοῦμε καθημερινά γιά μιάν κατάχρηση τοῦ κατ’ εἰκόνα καί παρωθούμεθα ἀπό τόν μισόκαλο στήν ὑπαρκτικότητα ἀπό τό κατ’ εἰκόνα πρός τήν παραφθορά της. Ἀκόμη καί σήμερα, 2000 χρόνια μετά Χριστόν.

Κι ἂν θέλουμε ὀφθαλμοφανεῖς ἀποδείξεις, μάς τό δείχνει «...ὁ πολιτισμός στόν ὁποῖο ζοῦμε [πού εἶναι] κουλτούρα τῆς πτώσεως» (ἐνθ. ἀν. σ. 20, κεφ. 13).

Ἡ παγκοσμιότητα ὑποτίθεται πώς ὀραματίζεται ἕνα ἀσφαλέστερο καί δημιουργικότερο “αὔριο”. Κι ὅμως συνεχῶς ἀνά τόν κόσμο βλέπουμε μπροστά μας πολέμους καί ἀκαταστασίες καί μάχες. Ἀκόμη κι ἂν θέλουμε νά κλείσουμε τά μάτια μας καί τά αὐτιά μας στήν ἐγγύτητά τους, μάς πολιορκοῦν μέ τήν ἀμεσότητα τῆς ἠλεκτρονικῆς τους προβολῆς.

Νά παραιτηθοῦμε ἀπό τό “εἶναι”, οὔτε τό θέλουμε οὔτε καί τό μπορούμε. Εἴμαστε θεόκτιστοι. Νά διαχειρισθοῦμε τό “θέλαιν”, μέ ἀνθρωπινότερο τρόπο ζωῆς καί ὑπαρξης, ὅλοι μας τό ἐπιποθοῦμε, ὅλοι μας τό εύχόμαστε, ὅλοι μας τό στοχεύουμε μέ τά ἐπιφαινόμενα διαχείρισης τῆς ὑπόστασῆς μας, μέ τόν πολυδιάστατο πολιτισμό μας.

Σ’ αὐτήν τή νηφαλιότερη θέα τῶν πραγμάτων, στήν ἀναστήλωση τῶν ὁλοέν κατερραγμένων ἐλπίδων μας —ὅλοι μας τό βλέπουμε— δέν μπορούμε νά σταθοῦμε αὐτόνομοι, αὐτοδύναμοι. Αὐτεξούσιοι ναί, ἀλλά αὐτοδύναμοι εἶναι ἀδύνατον.

Στά χέρια μας —πάλι τό λέω διαπιστωτικά— ἔχουμε τό “θέλαιν”, ὄχι τό “εἶναι”. Κι ἂν μιλήσουμε θεολογικά, στά χέρια μας ἐκ Θεοῦ μάς δόθηκε τό “θέλαιν καί τό ἐνεργεῖν ὑπέρ τῆς εύδοκίας”.

Σ’ αὐτήν τήν προοπτική, δῶρο ἀναψυχῆς μαζί καί ἀνάνηψης, ἔρχεται ἡ δοσμένη ἀπό τόν ἐνανθρωπισμένο Θεό μας ἐκκλησιαστικότητα. Ὅπως μάς τήν πιστοποιοῦν καθημερινά οἱ έθελούσιοι ἄνθρωποι τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ καθημερινή ἀναφορά σ’ αὐτούς ἐρμηνεύει ἐσχατολογικά τόν ἐνιστορισμό τῶν πολεμικῶν ἀνθρώπινων θυσιῶν ὑπέρ ἐλευθερίας καί εἰρήνης. Καί μάς καθοδηγεῖ σέ ἀφύπνιση εἰρηναίας δημιουργικῆς ἐπιστροφῆς στό Σωτήρα καί Θεό μας Ἰησοῦ Χριστό διά τῆς Ἐκκλησίας.

Πραγματικό διάλειμμα ἀναψυχῆς μέσα στήν τόση παραφορά καί ἔνταση τῶν

ὀριακῶν πιά διεθνικῶν προβλημάτων πού ἀπό παντοῦ μάς ζώνουν κι ἐμάς.

Πηγή: romfea.gr